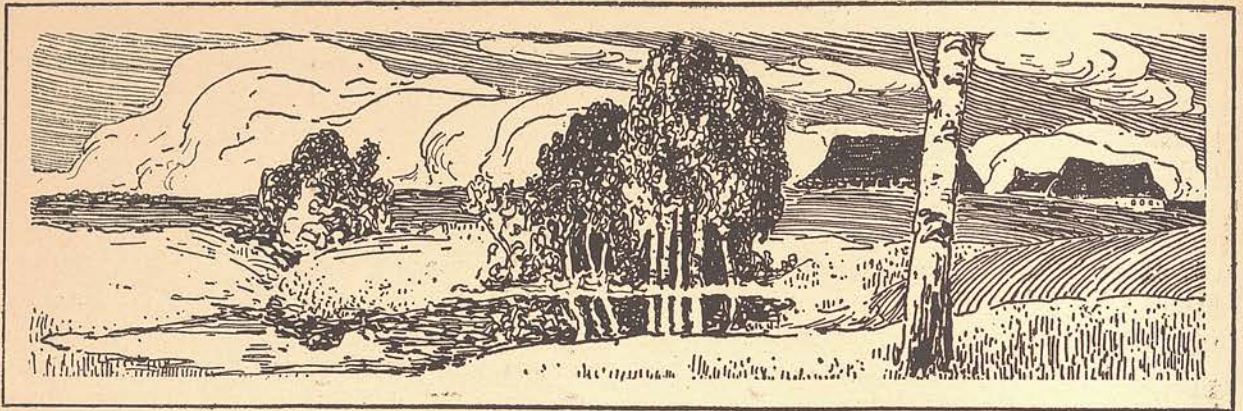

МАЛКАТА НЕЛИ И НЕЙНИЯ ДЪДО

Разказъ, отъ Чарлзъ Дикенсъ.

Малката Нели живѣеше заедно съ своя дѣдо въ единъ твърдъ отдалеченъ кжтъ на града и въ една съвсѣмъ стара кжща, която тѣй добръ подходеше на цѣлата околностъ.

Кжщата бѣ пълна съ всевъзможни рѣдки нѣща: бойни накити, които имаха тукъ видъ на великански духове, фантастични рѣзбарски излѣлия, които произхождаха отъ разни манастири, ржждасяли оржжия, рѣдки и особни фигурки отъ порцеланъ, дърво, металъ и слонова кость, и безбройно количество други рѣдки прѣдмети, които бѣха все за проданъ — защото Нелиния дѣдо бѣ продавачъ на старини и рѣдки нѣща.

Колко щастливи можеха да бждатъ Нели и нейния дѣдо? Тѣ се обичаха и Нели бѣ довольна, когато, подобна на нѣкоя малка лекостѣпа русалка, ходѣше прѣдпазливо между разнитѣ скжпоцѣнни прѣдмети за да ги очисти внимателно отъ праха, и се радваше при мисълта, че тя може да му бжде полезна въ работата.

Старецътъ, обаче, който трѣбаше да бжде сжщо доволенъ, защото знаеше добръ, че не е лишенъ отъ необходимитѣ срѣдства за тѣхнитѣ скромни разходи и че притежава, освѣнъ това, искрената обичъ на своята внучка, страдаше отъ едно ужасно желание да увеличи своето състояние. Само зарадъ Нели ставаше това, само зарадъ неговата дълбоко обичана отъ него малка Нели, — тѣй поне той си казваше на себе си, — когато нощъ слѣдъ нощъ той прѣкарваше вѣнъ отъ кжщи и слагаше и губѣше на картоигралната маса голѣми суми, които неговитѣ срѣдства не му допушаха да губи.

И колкото повече той губѣше, толкова по-неудържимо го обхващаше страстта отново да си придобие прѣжното притежание, докато най-сетнѣ той загуби и послѣдното петаче, което наричаше свое, и се видѣ докрай опропастенъ.

Когато той съзна цѣлия размѣръ на своето нещастие, и разбра, че отсега нататъкъ той и нѣжно-любимото дѣте ще бждатъ просяци, стана явно, че неговото разстроено здраве не ще може да понесе подобна една мизерия; той падна боленъ отъ честа треска и лежѧ цѣли недѣли въ пълно безсъзнание за всичко онова, което се бѣше случило.

Прѣзъ това дълго, дълго страховито врѣме Нели бѣ търпѣлива и самопожертвувателна пазачка надъ леглото на бѣдния старецъ. Наскоро слѣдъ това тя узна, че кжщата, която ѣ бѣше тѣй близка на сърдцето, не ще да бжде за дълго тѣхна кжща. Всичкитѣ ония рѣдки прѣдмети, които я бѣха изпълнили съ такава гордостъ, и всичкитѣ домашни потрѣби се продадоха, за да се покриятъ дълговетѣ на нейния дѣдо; и хората, въ чието притежание бѣха прѣминали нѣщата, очекуаха съ нетърпѣние оздравяването на стареца, за да могатъ да дигнатъ нѣщата изъ кжщата. Всичкитѣ тия грижи и безпокойствия не минаха безъ слѣди за малката, която, макаръ да бѣше на години малка, въ житейската си опитностъ бѣ вече стара.

Но когато Нелиниятъ дѣдо най-сетнѣ започна лека по-лека да здравѣе, излѣзе на яве, че неговитѣ умствени способности го бѣха поизоставили, и той не бѣ въ състояние да земе каквото и да било рѣшение върху своето и онова на Нели бждеше.

Той бѣ мълчаливъ и търпѣливъ, седѣше безучастно тамъ, държеше ржката на дѣтето въ своята, гладѣше го мило по косичкитѣ и го цѣлуваше по челото. Ако сълзи залѣеха очитѣ му, той се поогледваше нѣкакъ странно около себе си, но сетнѣ пакъ забравяше своето удивление, и пакъ погледа му почваше да блуждае нѣидѣ надалечъ.

Единъ день, обаче, единъ лжчъ отъ спомени освѣ-